

Honnan jöttünk és hová tartunk?

Mindenszentek, halottak napja... Ilyenkor az ember önkéntelenül is elgondolkozik életről, halálról. Honnan jövünk és hová tartunk? De talán látva a világ történéseit, még mélyebben kell felsóhajtunk? Tudja-e még valaki honnan jön és főleg, hogy merre tart, és amerre meg láthatóan tartunk...

A Nizzai merénylet, a Lengyelországi tüntetések és Egyház elleni támadások, a bécsi történések és talán még sok mai esemény és tapasztalat nekünk szegezi a kérdést: mit teszünk mi keresztények? Elég szilárd-e a talaj a lábunk alatt, hogy ne törjön össze a vihar? Tudunk-e boldogok lenni úgy, hogy „lélekben szegények, szelídek, irgalmasok, tisztaszívűek” maradunk, és vállaljuk, hogy ezért üldözésben, megvetésben van részünk? Van-e biztos pont, és ha van is, hogyan tudjuk a következő generációnak megmutatni, hogy „ide építsd a házat, ez a biztos szikla”? Jézus hasonlatában a sziklára épült házról, talán mindenki számára egyértelmű, hogy a sziklára akarja építeni élete házát. A kérdés sokkal inkább az, hogy mi ez a szikla, hol van, hogyan lehet megtalálni?

Hatalmas információhalmazok borítanak el bennünket napról napra, de mi alapján tudjuk kritikusan értékelni azokat? Mert hát a kritikával nincs baj, kritizálunk mi mindent, de vannak-e valódi, értékeken alapuló kritériumaink?

Talán pont Mindenszentek ünnepe juttathatja eszünkbe keresztény életünk végső célját, mely mindent meghatároz, vagy legalábbis meg kellene, hogy határozzon: az életszentséget, vagyis tulajdonképpen az üdvösséget. Ez pedig nem más, mint a teljes közösség Istennel illetve közösség egymással Istenben. Nem vagyunk egyedül! Közösségre lettünk teremtve! Isten, aki maga is közösség, ebbe a közösségbe vár bennünket is.

Csak Istenben van az ember életének biztos kezdete, mely megalapozza személyi méltóságát. Csak Istenben van az embernek biztos jövője, mely túlmutat az ember saját erőin és elképzelésein. Csak ha Isten maga marad a jó és rossz, az értékes és az értéktelen kritériuma, akkor állhat életünk háza biztos sziklán. A Szikla tehát Jézus Krisztus, akiben „az Istenség egész teljessége lakozik” (Kol 2,9). Ezért mondja itt Szent Pál: „Mivel tehát elismertétek Krisztus Jézust uratoknak, éljete is benne. Verjete benne gyökeret, épüljete rá és erősödjete meg a hitben, ahogy tanultátok, s bővelkedjete a hálaadásban. Vigyázzatok, hogy senki félre ne vezessen benneteket bölcselkedéssel és hamis tanítással, ami emberi hagyományokon és világi elemeken alapszik, nem pedig Krisztuson.” (Kol 2,6-8)

Már első ember bűne is az volt, hogy maga akarta tudni a jót és a rosszat, és nem akarta elfogadni az Isten által teremtett rendet. A következmény pedig akkor is, és most is ugyanaz: szégyen, félelem, kapcsolatok megromlása, a káosz növekedése... míg Isten maga el nem jön, hogy kihúzzon a magunk ásta veremből:

„Bízam az Úrban, bizakodtam, s ő lehajolt hozzám és meghallgatta kiáltásomat. Kiszabadított a sírgödörből, ki az iszaptól és mocsárból. Sziklára állította lábamat, és megszilárdította léptemet. Ajkamra új éneket adott, Istenünk magasztalására. Sokan látják majd és megremegnek, s eltelnek az Úr iránt bizalommal. Boldog az ember, aki reményét az Úrba veti, aki a bálványok szolgáit nem követi, sem azokat, akik csalfa ámitásnak élnek. Mennyi csodát tettél, Uram, és Istenem, a rólunk való gondban hozzád senki nem mérhető! Ha elmondani vagy hirdetni próbálnám, felsorolni sem győzném.” (Zsolt 40,2-6)